

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko (...) Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej - Samodzielnego
Publicznego Szpitala Klinicznego nr (...) w L.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka W. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 maja 2018 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 31 maja 2017 r., którym oddalono powództwo przeciwko (...) Zakładowi Ubezpieczeń S.A. z siedzibą w W. o zapłatę i ustalenie.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywistej zasadności skargi dowodzi naruszenie art. 32 i 34 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty polegające na nieuwzględnieniu

nieprzedstawienia powódce wszystkich dostępnych metod leczenia, w konsekwencji czego wyrażona przez nią zgoda na zabieg inwazyjny nie miała charakteru świadomej zgody.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Nie może budzić wątpliwości kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawiona przyczyna nie potwierdza kryterium oczywistej zasadności skargi. Sąd drugiej instancji orzekający w sprawie ustalił bowiem, że w 2009 r. nie istniały inne metody terapeutyczne, które mogłyby stanowić alternatywę dla sposobu leczenia zaproponowanego pacjentce, a materiał dowodowy był kompletny, przy czym rozbieżności zachodzące w opinii biegłego nie miały charakteru na tyle istotnego, aby ją dyskwalifikowały. Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy związany jest podstawą faktyczną prawomocnego orzeczenia (art. 398³ § 2 k.p.c.), a zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów nie mogą być powoływane jako podstawy kasacyjne (art. 398¹³ § 3 k.p.c.). Nie zostało także dostatecznie wykazane twierdzenie o naruszeniu prawa materialnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj